

Akif Emre ağabey aaaah!

Mustafa Şahin

5 Haziran 2017

<http://www.haberiyat.com/yazarlar/mustafa-sahin/akif-emre-agabey-aaaah>

El-hükmü lillah... Aaah Akif ağabey. Ağabeyim. Ağabeyimiz. Bu da mı olacaktı? Bu da oldu. Aklın, gönlün, kalbin, vicdanın, ruhun ve imanın ile merhamet ve zarafet timsaliydin. Bir düşünür, bir yazar olarak yol gösterici rehberliğinin yanı sıra sırf varlığından büyük güç alıyorduk. Ağabeydin, dosttun. Hayatınla, imkânsız sanılanın mümkün olduğunu gösterdin ve adaletten, hakkaniyetten milim sapmayan bir hayat sürdün. Çürümeye direnerek, korku ile umut arasında, istikamet üzere... İslam'ı ruhuna giydirmiş muhkem bir mümindin. Hattını, yolunu, güzergâhını, yürüyüşünü, istikametini hiç değiştirmedin. "Söylenmedik sözlerin hasreti" dudağındayken bir bahar sabahı sessiz sedasız gittin.

"Zamanın minesini soldu" Akif ağabey. Birden soluverdi. Gözümüzün önünde dimdik göğe yükselen bir çınar devriliverdi. Boğaziçi'ni saran bir erguvan, birden soluverdi. "Gesi bağlarında üç top gülüm var. Hey Allahtan korkmaz sana bana ölüm var. Ölüm varsa bu dünyada zulüm var". Zulüm her yerde... Hem ölüm var hem zulüm var.

"Yaz" dedin, yazdım ağabey. Yazmaz olaydım. Kaderin, takdirin önünde boynumuz zaten eğridir ama insanız ve bizi büsbütün yakan pişmanlıklar oluyor. Şöyle deseydim, şöyle yap-saydım demekten, aaah demekten kendini alamıyor insan. Osman Ağırman'ın dükkânında beni yukarı çağırdın ve "yaz" dedin ya, ben de "Yazı yazdım satıra ölüm gelmez hatıra" diye başladım ya son eylemin Haberiya'ta. Yanında yörende olmanın hüznüyle, sevinciyle yazı yazdım satıra ki, ölüm yine birden geliverdi.

Boğulmak üzere olan birini hayata döndürdün ama ya sen Akif ağabey? Sana demek, sana söylemek istediğim ne çok şey vardı. Yalnız sana söylenesi ne çok şey. Bir ömür kesintisiz yazdın ama aslında ne kadar az söyledin, az yazdın. Güzelliklere meftun ruhun birden uçuverdi. Belli ki, Allah seni çok seviyordu. İstanbul'u, yazıyı, yeryüzünü, gökyüzünü, bizi, boğazı, balkanları, simitçileri, erguvanları, yüzüstü bırakıp gittin. Üsküdar'ını da bıraktın. "Üsküdar ki, Asya'dır Çin'e kadar".

İki yudum alınmış da bırakılmış bir bardak çay ile iki dilim alınmış da bırakılmış bir poğaçaya. Aşk olsun ağabey. Bu ne güzel bir fotoğrafıdır. Ne güzel, ne yüklü bir tereken var. Ne güzel ve zengin bir mirasın. Şeref ve haysiyet yüklü bu mirastan dolayı evlatların ne kadar bahtiyar olmalı. Yarabbi sen şahit ol. Peygamber ahlakıyla yaşayarak huzuruna gelen Akif abimizden razı ol.

Senden çok fotoğraf var bende ama zihnime kazınmış ikisi hep gözümün önündedir. Birinde, Üsküdar Çeşmesi'nin iskeleye bakan köşesine yaslanmış Cahit Zarifoğlu'nu bekliyorsun. Ne zaman o çeşmeyi görsem, senin o anlatarak resmettiğin tabloda ikinizi birlikte gördüm. Akif Emre Üsküdar Çeşmesine yaslanmış bekliyor ve şair Zarifoğlu ona geliyor. O bekleyişi bana sen anlatmıştın ve tam çeşmenin orada anlatmıştın. Zamanı mekânı aşarak, gözlerin ışılarak, beklediğini görür gibi. Akabe Yayınevi İstanbul'a taşındığında olmalı.

Sevdiklerinden, sevdiğin yerlerden, mekânlardan, insanlardan söz ederken ışırdı gözlerin ve aydınlanırdı aydınlık yüzün. İşte o çok net çektiğin fotoğraf o günden beri durur bende. Şimdi sen gittin ve o çeşme bir kez daha bana bize 'ayrılık çeşmesi' oldu. Şimdi, "kemik gibi" bir "yalnızlık" bizi bekliyor o çeşmenin orada. "Ölüm Allah'ın emri" de "ayrılık olmaydı." O da oldu. Hem de kaçınıcı kez ve ne kadar üst üste...

İkinci fotoğraf karesinde, sevgili oğlum, Ahmet Salih'im, sen, ben bir de oğlumun iki arkadaşı birlikte yemekteyiz. Hisar üstünde, hemen her gidişimde ruhumla gittiğimiz o lokantanın köşesinde. O fotoğraf da hep gözümün önünde. Hiç bitmesin istiyorum sohbet ama bitiyor. Yakıcı sorularına cevap vermekte zorlandığım oğlumu seninle buluşturmuşum ve ona yol haritası olacağını düşündüğüm bir rüyam gerçekleşmiş diye gizleyemeyecek kadar sevinçliyim. Ruhum da heyecanlı, sevinçli. Çok konuşmanı istiyorum ama sen her zamanki gibi hassas terazinden tartarak söylüyorsun sözü. O fotoğraf da bende kaldı ağabey.

Ruhum, Ahmet Salih'im çabucak gidince sen daha çok açtın kanatlarını üstümüze. Bir ara aramadın ve gece yarısı mesaj yazdım "Beni sormuyorsun" diye. Oğlum gittiğinde sen Hacıdaydın ağabey. Hani bana "Tavafta dua ister misin" diye yazdığın günden bir kaç gün sonra Kurban bayramının arifesinde uçtu ruhum. Dokuz ay oldu ağabey. Oğlum Kurbanın sen Ramazan'ın arifesinde gittiniz. Senden tam bir ay önce ise sana ve bana kol kanat geren ikimizin ağabeyi İbrahim Çelik'in sevgili kızı Cemile Hanım göç etti. Yarın kırkı var ağabey. Şimdi de sen gittin ağabey. Birden bire, peş peşe... Ankara, Konya, İstanbul... Hacı Bayram, Hacı Veyis Camii, Fatih Camii... Eylül, Nisan, Mayıs... Bağlum, Üçler Mezarlığı, Edirnekapı Şehitliği.

Dedikleri gibi ağabey, Erciyes gibiydin. Yüksek, vakur, başı dumanlı... Hem şehre hem dağa, hem kadim eserlere hem erguvanlara vurgundun. Erciyes'i anlatırken muazzam heyecan duyduğunu hatırlıyorum. Erciyes'i senle tırmanmak vardı. Benim dağım ise Everek. Türküdeki yerini biliyorum da haritadakini bilmiyorum. "Her zaman seni görsem Everek dağı. Yüreğimde bir incecik sızı var. Ah ile geçirdim ömrümün çağı. Şu anımda ne bitmedik yazı var. Çoğu gitti şu ömrümün azı var. Eteğinde bir yavrunun izi var, anam izi var."

Oğluma mukayyet olmanı istiyordum. Altı sene evvel üniversiteyi kazandığında, sana getirmedi ondan söz etmiştim. "Allah saklasın" demiştin sen de. Bunu öyle güzel söylemiştin ki, hiç unutmadım. Evet, bu duayı senden öğrenmişim ağabey. Allah saklasın. Ama şimdi ne desem ki ağabey? "Allah gönlünü görsün" duasını da Emin Acar Hocadan öğrenmişim. Son-

ra aynı duayı Nuri Beyden de çok kereler duydum. Son ziyaretlerimin birinde “Arayın bir haccı şerifini tebrik edelim” dedi, aradık ve seninle görüştü. Telefonu kapatırken de “Allah gönlünüzü görsün” dedi sana. Ben bu iki duayı çok severdim. Şimdi de ben edeyim bu duayı. Allah seni, sizi de saklasın ve gönlünüzü görsün.

Seni, en son İbrahim Çelik ağabeyimizin kızı ve ideali, kardeşimiz Köksal Alver’in eşi Cemile hanımın cenazesinde Konya’da gördüm. Haliyle uzun konuşmak mümkün olmadı, olamadı. Kayseri’den gelmiştin ve bir gün önce konuştuğumuzda sesin çok iyiydi. Sevdiklerinle senin hep iyi olurdu. Emri Haktan bir gün öncesinin akşamı ise kısa kesmiştin telefonu. Üzülmiştüm. Yazmak zormuş dediğimde “Öyle etrafına kulak verirsen yazamazsın” dedin ve en son uğradığın haksızlığı misal verdin. Öyle yapardın, hiçbir şeyi dikte etmez, yaşanmış küçük bir öykünün içinden söyledin söyleyeceğini.

Sana anlatmak istediğim ne çok cümlem yarım kaldı. Hele, senin hikâyene dair olanlar. Bizim hikâyemize dair ne çok şey. Talebelik yıllarını, Abdurrahman Paşa konağını, Fatih medresesi günlerini, Yıldız grubunu, İskender Paşayı, Peşaveri, Londra’yı kaydetmek üzere dinleyecektim. Sen İslam Şehirleri belgeselini çekecektin ve ekibinde bana da yer verecektin. “Metinleri ben yazacağım” demiştin de “Nasıl yani” dercesine öyle yüzüme bakıp durduydun. Heyecanın azalmıştı ama umudun diriye ve gözlerin ışılıyordu.

Biz daha bize söylendiği üzere büyük yıkımı ‘devrim’ ve ‘diriliş’ sanarak coşkuyla Arap Baharına gâvur ağzıyla “bahar” derken; sen İslamcılığın da silinip süpürülmesini ve bölgemizde eşsiz acıları ardı sıra getirecek olan o tufana karşı makas gibi kollarını açmış bir başına çırpınıyordun ama o rüzgârda, o enformasyon bombardımanında, o tarihe yön verdiğimiz hengâmede seni kim dinlerdi ağabey... Burası, biliyorsun böyle bir yer ve ne yazık ki, fikirlerinizin, stratejinizin, eyleminizin yanlış olduğu tescillendiğinde bile mahcup ya pişman olunmuyor burada.

Ankara’daki sevenlerinle, dostlarıyla iki arada bir derede İslam şehirlerine dair hayallerine, ufkuna eşlik etmeye çalışırken daha Bağdat, daha Şam, daha Halep yaşıyordu. Kime seni, yani duruşunu misal versek adeta eyvallah, ama bize bir çiçekle yaz gelmez diyorlardı. Bir çiçekle yaz gelmedi ama Aliya İzzetbegoviç’in, Sezai Karakoç’un adının yanına yazılan adından, eserinden geleceğe büyük bir fener kalacak Allah’ın inayetiyle. Üsküp’ten Doğu Türkistan’a, Kahire’den Şam’a, Saraybosna’dan İstanbul’a kucakladığın İslam yurdunun genç evlatları, Taha ve arkadaşları, Selçuk ve arkadaşları senin mesajını, derdini, izini sürecekler.

Belgesel olmadı, olamadı. Belgesel elbet belgeselden başka bir şeydi sana ama olmadı, olamadı. Kudüs’ten Buhara’ya, Taşkent’ten Gırnata’ya, Sana’dan Üsküp’e, Priştine’den İsfahan’a senin medeniyet tasavvurunla şekillenecek bir belgesel elbet başka kapılar açacaktı ama olamadı. O mahrumiyet yıllarında, seksenli, doksanlı yıllarda ufuk gösteren o işlere imza attın da bu bollukta olmadı, olamadı işte. Sorun şuydu, Akif Emre’nin rüyalarını paylaştığı, geçmişte birlikte rüya gördüğü ve elinden tuttuğu kim bu zamanda o rüyaları paylaşacaktı?

Ankara'dayım ya, buradan, bu yanlış yerden ne desem sana yaranamıyordum. Ne desem, 'Ankara'nın taşına bak' diyordun. "İstanbul beni kabul etmedi" demiştim de bir hikâye anlatmıştın. İstanbul'a ilk geldiğin sene Haydarpaşa Garı'nın orada şahit olduğun sahne o yılların bir film sahnesi gibiydi. Hadise gözlerinin önünde mi yaşanmıştı yoksa sen sadece nakletmiş miydin? Şimdi, doğrusu neydi diyemem ağabey. Trenden inen iki Anadolu insanı tahta bavullarıyla Haydarpaşa'nın denize açılan büyük kapısının merdivenlerinden indikten sonra şaşkınlıkla etrafa bakarken oradaki bir İstanbul efendisine "Ağabey İstanbul neresi" diye sormuş. Soru sorulan kişi, yüzünü ekşiterek bir adamlara bakmış bir İstanbul'a, bir adamlara kafa sallamış bir İstanbul'a. Sarayburnu'na doğru elini uzatarak " İstanbul al işte, sana iki tane daha" demiş.

Edebiyata, sanata yatkın, ince yüzünü hep perdeliyordun. Oysa hep "ince şeylere" vakit ayırmıştın. Yahya Efendi Dergâhının alt kısmında erguvan dalları arasında boğaz köprüsü ile erguvanı aynı fotoğraf karesinde birleştirmeye çalışırken gurup vakti kalbinden taşan heyecanı gördüm. Az gördüm ama gördüm. Aliya'nın huzurunda gördüm, Mostar'da gördüm, Blagay'da, Travnik'te, Çamlıca'da, Mortmante tepesinde, Ankara Kalesinde, Baş Çarşı'da gördüm. Neratva Nehrinin kıyısında, Seine Nehrinin kıyısında, Boğazda, Beşiktaş'tan Üstüdar'a geçerken için içinden taşarken, zamanı mekanı ürkütmemek için nefesini tutarak ayak parmak uçlarına basarken gördüm seni.

Güzelliğe ağabey, muazzam bir iştiyakın vardı. Yazılarında, Göstergeler'de, İzler'de, Çizgisiz Defter adlı kitaplarında ve esas henüz kitaplaştırmadığın yüzlerce yazına yansıyan hissiyatını herkes görür ama seninle sohbet edebilme şerefine eren daha çok görür. İstanbul'a âşıktın. İslam medeniyetinin her taşına, her tuğlasına, her şerefesine, minberine, mihrabına, dergâhına, medresesine, İslam yurdunun her çiçeğine vurgundun. Belki en çok Üsküdar'a..

Dünyanın en katı meselelerini, devletlerarası ilişkileri, devlet toplum ilişkilerini yazılarına konu edinen ve bütün coğrafyayı kucaklayan bir düşünürün içe doğru "şiir gibi" bir hayat ördüğünü yakın dostların dışında kimse bilmiyordu. Kimsenin bilmesi de gerekmiyordu. Arada bir yüzünü kaplayan o ışıktan kalan ifadeye göre sanki en çok güzelliğe dayanamıyordu kalbin. Gazetede köşe yazarı olman seni, saklıyordu. Gazete, olayın, olgunun, güncelin, reel politiğin peşindedir, sense insana, topluma, devlete, devletlere, doğuya, batıya yüksek bir yerden bakıyordun. Gönlün geniş, kalbin ince, yüreğin büyüktü. Tek u تنها idin, mesafeliydin, ama Doğu Türkistan'dan Üsküp'e, Bosna'ya, Kahire'ye çok hususi, çok güzel dostların da vardı. Sen türlü yollarla onlardan bile kendini saklıyordun ama onlar özenle seni izliyordu. Onların az birazını tanıdım ve düşünce eylemini nasıl izlediklerini biliyorum.

Sözü olmadığı halde söz almak için sabırsızlanırken insanlar, sen çılgılık sınırında bile muttasıl susuyordun. Nasıl oluyor da hiçbir zaman sözünü sakınmadan söyleyen ve güncelin üzerinden aşarak binlerce yazı yazan, her gün dünyaya bir şey söyleyen bir yazarın suskun olduğundan söz ediliyor? Bu çok manidar bir durum olmalı ki, galiba herkes biliyor neyi niye protesto

ettiğini. Hem yazıyor, hem söylüyor hem susuyordun. Meydan yerinde hem yazıyor, hem haykırıyor, hem susuyordun. Sana dair bahisleri kişisellikten hemen çıkarıyor ve kestirmeden kapatıyordun. Canın sıkılınca teşyie bile fırsat vermeden kalkıp gidiyordun. Ahlakın, Kuran ahlakıydı.

Meydan yerinde mahviyet içindeydin. O kadar görünür alanda bunu nasıl yapıyordun? Her seferinde sırt dönmek için deni dünyamıza bir bahane buluyordun. “Hele şimdi Hacca niyetlendik, kalbimizi bozmayalım” dediğini hatırlıyorum en son. Hiç bozmadın ki kalbini. Öyle dedin böyle dedin, hep bir gerekçe uydurdun. Hiç unutmam, bir ansiklopedi ısrarla biyografını istemişti de ‘boş ver’ dediydin. Sadece boş ver. Seni seven dostlarından biri yazdı işte bu ‘mesafeli’ halini. Öyleydin ağabey. Yüzün gökyüzü gibiydi ama daha çok gurup halini gösteriyordun. Haşyet ve heybet vardı o temiz mümin yüzünde. Ciddi, celalli, celalî, iffetli, izzetli, müstakil, müstağni, muhkem, sahici, vakur...

Seninle ilgili yazılanlara söylenenlere baktım ağabey. Herkesin en çok vurguladığı şey istikamet üzere oluşun. “İslam’ın Fatiha ve Hud Suresinin emrettiği istikametten hiç sapma göstermedi” demiş şehit kardeşinin kardeşi. Son anda masada bıraktığın yarım çay yarım poğaça üzerinde çok durdular ağabey. Yarım çay yarım poğaça. Az kalsın sembolleştiriyorlardı. Ama şükür ki, temiz hatıran buna izin vermedi. Sana dair herkesin şahitliği çok güzel. Öyle yaşadın. Hemen herkes ardın sıra güzel şeyler söyledi. Biri de ters bir şey söylemedi. Ardı sıra güzel şeyler söylemek kolay diyenler de var ama insanın yüzüne de sen mihenk taşıydın diye söylenmiyor ki ağabey. Ama bunu cümle âlem gördü. Herkes meşrebince, mesleğince, tab’ınca tabiatınca seni anlattı. Hicabını gizleyenler dahi sana taalluk eden yanlarıyla güzeldi. Senin temiz ismin üzerinden kendilerini tezkiye edenler dahi güzeldi. Yalnız bir husus var ağabey, izninle değineyim. Soyutlamalar yapılıyor, efsaneleştiriliyor, yer yer gerçek üstü bir dilin içinden konuşuluyor sana dair. “Dava adamı” diyorlar, davana kuvvetli sadakatinden söz ediyorlar ama davanın ne olduğunu da söylemeleri gerekmez mi? Nasıl bir Türkiye ve nasıl bir dünya istediğinin de söylenmesi gerekir.

Bizim mahallenin dışında yazılanlar da çok güzel ve manidardı. Senin adaletten, hakkaniyetten yana eğilmez, bükülmez yüreğini, hiçbir zaman istirahat etmeyen vicdanını, İslam ümmetine kol kanat geren yüreğini meğer herkes görüyormuş. Bizim çok uzağımızda olduğunu sandıklarımız da senin asaletini, imanını, inandığın gibi yaşamayı, güç karşındaki kavi duruşunu, ihtirassızlığını, vakarını, biricikliğini ne de güzel anlattılar ve o mesafeden avazları kadar “iyi bilirdik” diye haykırdılar. Sağ olsunlar.

Emin vafına, güzel ahlakına, tefekkürüne, derinliğine, bilgeliğine, aşkına, onuruna, mertliğine, bilgine, edebine, haya duyguna, sancularına, vakarına, “insanın kalbini avuçlayan” ağabeyliğine, merhametine, kalenderliğine, zarafetine, güvenilirliğine, rikkatine, İslam yurduna duyduğun büyük sadakate, İslamcı/İslami hüviyetine dair öyle güzel şeyler söylendi, yazıldı ki çok güzeldi hepsi. En çok gençlerin yazdıkları, dedikleri güzeldi. Doğu Türkis-

tan'dan Kosova'ya, Bosna'ya seni sevenlerin şahitliği çok güzeldi. İzler'ini takip eden gençler çok güzeldi. Seni uğurlamaya gelen binlerce insan arasında gençler çok güzeldi. Taha, Mustafa, Emin Fuat, Eymen, Fatih, Kerem, Selçuk, İsmail ve daha niceleri...

Mehmet Akif için de "onu sevmek cesaret istediğinden dostları onu gizli sevdi" derler hani. Meğer senin de gizli sevenlerin pek çokmuş sevgili ağabey. Hayattayken bir aşına ses, bir aşına iz ararız ama işte dostlar da gecikir ağabey. Bu kavanoz dipli dünya böyle bir yer. Biz de böyleyiz. Biz Ankara'da seni çok konuşurduk. Çok özlerdik. İbrahim ağabey Akif'i okudun mu derdi. Sana ağabey dememesine şaşardım. Ankara'da seni seven bir kulüp var dedim. İbrahim Çelik, Gökhan Özcan, Ayşe Sözen, Barbaros Akçakaya, Abdurrahim Karadeniz, İbrahim Koca, Barbaros Akçakaya, Mehmet Batar, Yunus Heper, Cengiz Arıdur, Süleyman Kalkan. Laf döner dolaşır sana gelirdi. Levent Hoca mesaj atınca ben de İbrahim ağabeyi aradım. Hafiften söylemeye çalıştım, "Abi Akif abi biraz rahatsızmış, galiba kalple ilgiliymiş" dedim. "Allah Allah, sabah konuştum", dedi. Levent Hocadan (Baştürk) bir mesaj daha geldi, "durum ciddiymiş" diye. Az sonra İbrahim ağabeyden mesaj geldi. "Mustafa Akif vefat etti." Aah ağabeyim.

Mehmet Akif ile benzerliğin çokmuş ki, kader o "gül denizinde" sizi kucaklaştırdı. Evet, ikiniz de tek u تنها idiniz. İkinizin de ahlakı sükût idi. İkiniz de doğduğunuzdan beri âşıktınız istiklale, ikiniz de kanayan bir yara gördünüz mü aynı tepkiyi verirdiniz ve üç buçuk soysuza ikiniz de bir an zağarlık yapamazdınız, yapmadınız. İslam yurdunda hanümanlar sönerken, ortalık can çekişirken açmadınız, göstermediniz, sakladınız ikiniz de yaranızı. İkiniz de ölmeniz hak namına haksızlığa tapmadınız.

Ah sahi ne kadar ortak yanınız vardı. İsimlerin de bir kaderi var. Ne çok benziyorsunuz birbirinize. En çok seciyeleriniz. Evet, Akif olmak, bir seciye meselesi. Duruşunuz, mahviyetiniz, kalabalıkta kendini unutturmanız ne çok benziyor. Hani kendi destanını bile kendisine okutmadıkları Akif ile ahlaklarınız ne kadar birbirinize yakın. Mülkle, mülkiyetle ilişkiniz de öyle. İstanbul'dan ayrılırken dünyalık olarak sadece Sebilurreşad'ın klişesini almıştı ya Mehmet Akif, sen de ağabey, kurduğun müesseselere biri patronluk yapacak olduğunda ceketini alarak çekip gidiyordun. Kudüs'te, Üsküp'te, Bosna'da soluklanıyor yine koşmaya başlıyordun. Ilgaz dağını arabanın arkasından yürüyerek tırmanan ve fakat Sebilurreşadın klişesini Selahattin'in kılıcı gibi taşıyan büyük Akif gibi müstakil kalmak ve sözünü özgürce söylemek adına giderken ardına bakmıyordun ve gittiğin yerde derhal bayrağı açıyordun. Allah senden razı olsun ağabey. "Bir müşteri bulsun sarığını da sakalını satar" dedikleri hali pür melalimiz ortadayken hepimize izzetle, şerefle yaşamanın ve eğilip bükülmemenin mümkün olduğunu gösterdin.

Kendi adımı senden duyunca büyüdüğümü hissedirdim. Bendeniz, her şeye geç kalmış biriyim, omzunda ağlamaya da geç kaldım işte. "Gül hazin sümbül perişan". O mesafeden bizimle alakadar oluyordun. Ahmet Salihim de ben de seni çok seviyorduk. Oğlumun bitmez tü-

kenmez itirazlarına cevabım sendin ağabey: “Bak Akif emre var” diyordum. “Ama Akif Emre de var” demek istiyordum. Belki her uzun konuşmamızda söz illa ki sana gelirdi. “Ankara’nın taşınma bak” derdin ağabey. Topu taca atardın. Sen sakınırdın kendini. Çok yara aldığından yaralarını göstermemek için çok çaba sarf ederdin. Sen gittin ağabey. İstanbul gitti. El Hükümü lillah ağabey.

Seninle uzun yolculuklar etmek isterdim ağabey. Uzak ülkelere, güzel şehirlere gitmek ne güzel oldurdu. Şehirler, mekânlar, erguvanlar ve Müslümanlar karşısındaki heyecanını gördüm ama yeterince temaşa edemedim. İçin içine sığmıyordu ve sevincin taşıyordu. Dedim ya güzelliğe meftundun. Bahara, İstanbul’a, Üsküdar’a, Boğaza... Bazen uzun telefon konuşmalarında seni daha iyi tanıma imkânı bulduğumu daha yakından tanıdığımı hatırlıyorum. Etrafın, boğazın rengârenk resmini çizerken taşardı yüreğin. Bunu Sarayev’da, Travnik’te, Mostar’da, Beypazarı’nda, Üsküdar’da hatta Ankara kalesinde gözlerinde gördüm. Muazzam bir heyecanın vardı. Bir yanın sürgündeki Bülbül şiiri bir yanın Sezai Karakoç’un Kar şiiriydi.

Asaletine, ahlakına, duruşuna, izzetine, vakarına hayranlığımı belli ettim ama söyleyemedim ağabey. Her daim hayret üzereydin ya. Tuhaf bu dünya senden sonra daha da tuhaf... Sen gittikten sonra herkes seni yazdı ağabey. Sanki söylenmedik bir şey kalmadı. Öyle güzel yazılar yazıldı öyle güzel şeyler söylendi ki. Hepsi çok güzeldi de yirmi dört yaşındaki Mustafa Runyun’un yazısını özellikle okumalıydın ağabey.

Sen İslamcıydın, Ümmetçiydin. Bundan hiç yüksünmedin. Sana’dan Halep’e, Bosna’dan Üsküp’e, Peşaver’den Kudüs’e sevenlerin gözyaşı döktü ardın sıra. Ayak bastığın her yer ağladı. Moriskolar, Boşnaklar, Arnavutlar, Araplar, Afganlar, Peştunlar sana çok ağladı. Belki en çok Rumeli ağladı sana ağabey. En çok Rumeli. Arnavutluk’tan bir genç dostun söyledi. Hani havaalanında her seferinde seni karşılamaya geldiğinde, “Yine mi sen” dediğin genç adam. Çoğu insan Balkan göçmeni olduğun için Balkanlarla ilgilendiğini düşünüyormuş. Oysa sen Suriye, Irak, İran, Kırım, Kazan, Kerkük, Musul, Bosna, Erbil, Kırcaali, Filibe, Kudüs, Yemen, Malezya, Açe, Patani, Mısır, Sudan, Cezayir, Tunus, Fas, Keşmir, Karaçi, Kabil, Gazze, Filistin, Endülüs muhaciriydin. Biliyorum sen, oralardan göçmendin, oralardan muhacir, oralardan sürgün, oralardan mülteci... Oralardan vatansız.

Sen de hep gitmek istiyordun ağabey gittin. Kanın, ruhun, gözün, gönlün her yana, her yere çekiyordu seni. Ayak izlerin her yerdeydi. Sahi sen nereliydin ağabey. Vefatından sonra biri bana “Akif bey nereliydi” dedi de “Kayseri” dedim. “Hiç sanmıyorum”, dedi. Ruhun her yerde ışığıydı ağabey. Edirnekapı Şehitliğindeki muazzez ruhlar gibi.

Evet, dostların bunu da söylediler ki, sen büyük resme bakarak, kalabalıklar içinde kendini saklıyordun. Artık kendini saklayamayacaksın ağabey.

Çamlıca tepelerinde izlediğin kaplumbağaları sevinçle anlatırken “her taşını öpüp başına koymak istediğin şehri” yani kaybolan, talan edilen, yağmalanan, silüetine hançer gibi gökde-

len dikilen İstanbul'u arıyordun. Allah var. Kalp kalbe karşıdır. İstanbul da sağ olsun, büyük aşkına karşılık verdi ve seni en muazzez köşesine aldı. İmanında, sadakatinde, öfkende, sevginde, dostluğunda bütünlük gördük ağabey... Yanında yörende olmaktan şeref duyduk. Kendimizi sana nispet ediyoruz ki, şerefli mirasından hisse alalım.

Mehmet Akif'e, Babanzade Naim'e, Süleyman Nazif'e ve yüzlerce şehide komşu oldun ya ağabey. Aşk olsun sana. Osman Ağırman'a da aşk olsun. "Bir gül denizi" dedi bir yazarımız yeni adresini tarif ederken. Orada aziz şehitlerimizle iftar sofrasına oturdun. "Tek ve tenha" halini, müstakil duruşunu, adalet ve hakkaniyet duygunu, gözünün önünde hiçleşenlere "Dinukum dinarukum" diyen asaletini, İstiklal destanını yazdığı vatanında özgürce nefes alma hakkı kendisine çok görülen Mehmet Akif'e seni benzettiler ki, ne kadar doğru. İslam Ümmeti bilincini, ulusçuluğa, güce, iktidara, itibara, paraya zerre kadar prim vermeme öyle güzel anlattılar ki, "Çift başlı Selçuklu kartalı" dedi sana dost bir yazar.

Öyleydin Akif Emre ağabey. Düşünce namusunu, iffetle, vakarla korudun. Rüzgârın keşişlememi mi poyraz mı olup olmadığına bakmadın. Biz iyiyiz onlar kötü rehavetine kendini bir an bırakmadın. Vicdan istirahatına kendini salmadın gözünün önünde işlenen haksızlıklar dizlerinin bağına çözmedi. Meşruiyet kazanmak için İslamcılığı bir maske gibi kullanan, ama rüzgârın yönüne göre altı ok ve ırkçılık dâhil her ecnebi ve milli ideolojinin terkisine atlamaya hazır olan tiplere hiçbir zaman prim vermedi. Akif Emre, yolunu çevirenlerden yüz çevirdi. Geri dönüşüm kutularına, yenilenebilir enerji hatlarına, sentezcilere bakmadı. Oturduğu yerde oportünistçe her fikre entegre olan, devletin ya da sermayenin sunduğu her hamağa kendini salıveren kimseye tenezzül etmedi.

Kalabalıklar içindeki yalnızlığını, tek ve tenhalığını, biricikliğini, göz önünde görünmez olmayı, o orada nasıl öyle duruyor diye çok kereler düşünmüşümdür. Belki Nakşi terbiyesi... Huş der dem, nazar ber kadem, Halvet der encümen...